

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΦΑΛΕΖ

Τὰ περί τῆς σκιάς τοῦ Ρηγόπουλου, φίλ !
μετὰ χαρᾶς καὶ θλίψεως ἀνέγνωσα ...
Εἶδον ἐκεῖ, ὡς ἐν κατόπτρῳ διαυγῆι,
τὰ περί τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς
καὶ τὰς περί θαλάσσης δοξασίας σου ...
Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν εἶνε μικροσκοπικὴ
ἡ θάλασσα, θὰ εἶνε πάντα θάλασσα,
καὶ ἡ σκιά θὰ εἶνε πάντοτε σκιά,
καὶ ὁ Ρηγόπουλος θὰ πνίγεται ἐν αὐτῇ,
καὶ ὁ Φαλέζ θὰ κλαίῃ τὸν Ρηγόπουλον
καὶ θὰ πεθαίῃ ὅπως θίλει ὁ καθείς ! ...
De quouslibet dē ēn λατινικὸν ρητὸν
mon disputantum λέγει, λέγον κάλλιστα ...

Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΣΣΑΛ

Δὲν εἰξεύρομεν τί ἐμπερικλείει εἰς τοὺς μυστηριώδεις
θυλάκους τοῦ τῶ νέου ἔτος, ὅπερ πρὸ ἑπτὰ ἡδὴ ἡμερῶν
κυριαρχεῖ ἐπὶ τοῦ κόσμου. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅμως, ὅτι ἀρ-
χίζει μὲ ἕνα καλὸν αἰωνόν, μὲ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς πόλεως
τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ μιᾶς ἐνδόξου προσωπικότη-
τος, τοῦ κ. Λασσάλ.

Τὰ μεγάλα πνεύματα συναντῶνται· ὁ Λασσάλ περιελ-
θὼν εἰς τὸ ἀδιέξοδον ἐπεράτωσε τὸ ἐνδοξὸν στάδιόν του
διὰ μιᾶς ἀποχωρήσεως· αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ἀπαράλ-
λακτα ἔπραττεν εἰς τὸ περιεχόμενον πολιτικὸν του στάδιον ὁ
κ. Δηλιγιάννης, θεατρῶν τῆς πολιτικῆς, ὅστις μόνον ἐ-
φέτος ἴσως, διότι εἶχε πολὺ ἐξασθενήσει ἕνεκα τῶν ἐπα-
νειλημμένων ἀποχωρήσεων, προὔτιμησεν ἀντὶ τούτων
τὸ ἀντίθετον, δηλαδὴ τὴν ἐμφραξίν.

Εἰς κοινὰς περιστάσεις, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἦτο πολλοῦ
λόγου ἄξιον. Ἄλλ' ὁ ἄσημος Γάλλος θεατρῶν τὸς τι-
μὰς ἔλαβε παρ' ἐλπίδα, τόσον πάταγον ἐγέννησε διὰ τῆς
τύχης καὶ τῆς αὐθαδεΐας του, τόσην δόξαν ἀπέκτησεν,
ὥστε ἡ ἀποχώρησις του ἀποτελεῖ événement ἀληθές εἰς
τὴν Ἀθηναϊκὴν χρονογραφίαν, ἡμεῖς δὲ οἱ ἀναγκασθέντες
πολλάκις ν' ἀσφαλῆθωμεν περὶ τοῦ χαριτωμένου ἀτόμου
του, ἀδυνατοῦμεν νὰ σιωπήσωμεν παντελῶς νῦν, ὅτε ἐκ-
λείπει καὶ αὐτὸ κυριολεκτικῶς ἀπὸ τῆς σκηνῆς.

Ὁμόφωνος ὁ τύπος—πρᾶγμα σπανιώτατον—ἐξεφράσθη
ἐναντίον του, οὐχὶ ἐκ προκαταλήψεως, ἀλλ' ἐξ ἀκριβοῦς
γνώσεως τοῦ ὑποκειμένου του. Διὰ τὸ Νέον Θέατρον τῶν
Ἀθηνῶν τὸ ἀνεγερθὲν μὲ τόσας ἐλπίδας καὶ προσδοκίας
δὲν ἐθεωρεῖτο κατάλληλος ὁ ξένος κατάχρεως θεατρῶν,
ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἐργολαβίαν εὐθὺς ἀπὸ τῶν ἐγκαινίων.
Καὶ ὅμως ἡ ἀξιοθερήνητος τῶν ἰσχυρῶν προστασία τὸν ἔ-
καμαν εἰς πείσμα τοῦ τύπου, εἰς πείσμα τῆς μεγάλης
πλειονοψηφίας τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ ἀπόλυτον κύριον καὶ
ἐξουσιαστὴν τοῦ Νέου Θεάτρου καὶ τύραννον μέχρι τοῦ
σημεῖου νὰ ἐπιβάλλῃ ἀλύσεις ... εἰς τὸν λαϊκὸν τῶν ὑπη-
ρετῶν τῶν ἐπιτηρούτων τὴν εὐταξίαν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ
Θεάτρου.

Ἡ φιλόπολις ἰσχυρογνωμοσύνη καὶ ἡ μεγαλειότης ὑπο-
στήριξις τοῦ ἀγνώστου καὶ ἀμφιβόλου παρελθόντος γάλλου
ἐργολάβου, προτιμηθέντος σκαιῶς καὶ ἀγροίκως καὶ
προστατευθέντος ὑπὲρ πάντα ἡμέτερον συμπολίτην εἶνε
γνωστὸν εἰς τί ἀπέληξεν. Ὁ Λασσάλ ἐκυριάρχησεν, ἐτυ-

ράνησεν, ὠργίασεν ἐπὶ τοῦ Θεάτρου· ἀνεβίβασεν αὐθαι-
ρέτως τὸ εἰσιτήριο, ἐπέβαλε φόρους ἐπὶ φόρων καὶ κατέ-
στησε τὸ Νέον Θέατρον—τὴν πολυετῆ προσδοκίαν τῶν
εκτοίκων τῆς πρωτεύουσας—ἀπρόσιτον εἰς τὰ ἐννέα δέ-
κτα τοῦ ἀθηναϊκοῦ δημοσίου. Περιεφρόνησε τὸν τύπον
καὶ τὸ δημόσιον, ἐπέβαλε τὴν ἰδιοτροπικὴν τῶν ὀλίγων
εἰς τὴν ὄρεξιν καὶ τὴν καλαισθησίαν τῶν πολλῶν, ἐξη-
πάτησε τοὺς συμπολίτας του καὶ ὁμοτέχνους του, ἠθέ-
τησε τὰς ὑποσχέσεις του, ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ δυσφημισθῇ
καὶ πάλιν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἀδίκως ὑπὸ τοῦ «Φιγαρῶ»
καὶ τῶν ἄλλων ἐφημερίδων καὶ ἐπὶ τέλος μᾶς ἀδεικασε τὴ
γωνεῖα λαθῶν ὡς ἀμοιβὴν δεκαμισθίλια φράγκα.

Ἄν ἡμεθεα μνησικακοί, πολλὰ ἡδυνάμεθα νὰ ψάλωμεν
ἐπινίκια διὰ λογαριασμὸν τῶν ἰσχυρῶν προστατῶν τοῦ
Λασσάλ ἐπὶ τῇ ἀξιοθερήνητῳ καταστροφῇ ταύτῃ, ἣν πάν-
τες προέβλεπον, ἐκτὸς αὐτῶν τῶν ἰσχυρογνωμῶν κηδε-
μῶν του. Ἄλλ' ἡμεῖς ἀκούμεθα εἰς τὴν ἱκανοποίησιν,
ὅτι ἀπαλλάγη ἐπὶ τέλος τὸ Θέατρον τοῦ ἐντίμου αὐτοῦ
ἐργολάβου καὶ εἰς τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὸ πάθημα θὰ χρησι-
μεύσῃ τοῦ λοιποῦ ὡς μάθημα εἰς τοὺς ὑπερηφάνως πα-
ραγνωρίζοντας τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοῦ καὶ τὰς ἀφι-
λοκερδεῖς συμβουλὰς τοῦ τύπου τοῦ διερμηνεύοντος ἐκ κα-
θήκοντος τὸ φρόνημα τοῦ κοινοῦ. Μὲ τὴν ἐλπίδα δὲ ταύ-
την σφραγίζομεν τὰς ὀλίγας ταύτας παρατηρήσεις, ἀπαγ-
γέλλοντες τελευταίον πρὸς τὸν νέον ἐργολάβον τοῦ Θεά-
τρου κ. Κυριακὸν τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς Κυριακῆς
προσευχῆς νὰ «ρήθῃ τοῦ λοιποῦ ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ πανηροῦ.»
Ἄμην !

Μαῦρος Τάτος

Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ

Τρελλάινωμαι μονάχοι νὰ γυρνῶ,
Γιατὶ μὲς σ' τὴ βοῦβὴ τὴ μοναξιά μου
—Δραμάντια μὲς σὶὸν μαῦρο μ' οὐρανὸ—
Φεγγαβολοῦν καὶ λάμπουνε ἄπροστά μου.

Καθ' ἄστρο τῆς καρδιᾶς μου φωτεινὸ:
Ἐ τωριναῖς μου γλυκαῖς, τὰ καλά μου,
Οἱ πῆλοι ὅπου γι' αἶβριο γεννῶ,
Καὶ ἡ χαράς ποῦ χύνουν τὰ παλῆά μου...

Ὅμως μ' ἀρέσει ἀκόμα παιὸ πολὺ
Γιατὶ μὲς ὄλα τ' ἄλλ' ἀράδ-ἀραδα
ἀκόμα παιὸ γλυκὰ φεγγαβολεῖ,

κι' ὄλα τὰ σῶνει ὡς πέρα μὲ χλωμάδα.
Ὅταν φεγγάρι μὲ θεωρῶ χρυσῆ,
— τὸ ἄστρο τῆς Ἀγάπης μου: Ἐσὺ !...

Ἐν Σμύρῃ

Ἄρουν-Ἀλ-Φασιδ

